

ภาคที่หนึ่ง

การเมืองและเศรษฐกิจยุคใหม่

บทที่ 2

เกาหลีใต้ยุคใหม่

1. สาธารณรัฐที่หนึ่ง (ค.ศ. 1948-1960)

เมื่อองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเกาหลีส่วนทางใต้ในเดือน พฤษภาคม ปี ค.ศ.1948 เพื่อเลือกผู้แทนจำนวน 210 คน เข้าไปจัดตั้งสมัชชาแห่งชาติและทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญของประเทศรวมทั้งจัดตั้งรัฐบาล สมัชชาแห่งชาติได้เลือก ดร.ซิงมัน รี ขึ้นเป็นประธานาธิบดีและมีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีขึ้น ต่อมาหัวหน้ารัฐบาลทหารอเมริกัน ซึ่งทำหน้าที่ปกครองเกาหลีระหว่างปี ค.ศ.1945-1948 ก็ได้ประกาศมอบอำนาจในการบริหาร ประเทศให้แก่รัฐบาลใหม่เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1948 ซึ่งในวันนี้อ้างถึงกันว่าเป็นวันกำเนิดของสาธารณรัฐที่หนึ่งของประเทศเกาหลีใต้และรัฐบาลได้ถือเป็นวันชาติตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การเมืองในยุคต้นของสาธารณรัฐที่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า มีลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตยมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐเกาหลี และเป็นปรากฏการณ์ที่มีลักษณะเด่นที่น่าสนใจยิ่งในระบบการเมืองของประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ กล่าวคือ

(1) การเลือกตั้งทั่วไปเป็นการแข่งขันระหว่างผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นผู้นำหรือวีรบุรุษของชาติที่เคยต่อสู้กับผู้ปกครองจักรวรรดินิยมญี่ปุ่นเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยได้ดำเนินการต่อสู้ทั้งกลุ่มที่อพยพหนีไปอยู่ต่างประเทศ และกลุ่มใต้ดินภายในประเทศ ดังนั้น ผู้นำของแต่ละกลุ่มจึงได้รับการยกย่องจากประชาชนเกาหลีเป็นอันมาก เช่น ดร.ซิงมัน รี นายกิม ซุง นายกิม กู นายอัน ไชฮอง และนายป๊ก เอ็น เป็นต้น

ในการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นไปอย่างขาวสะอาด ปราศจากการใช้อำนาจอื่นใดแอบแฝง เพราะทุกคนที่สมัครต่างเริ่มต้นจากจุดเดียวกันทั้งสิ้น ผลแห่งการเลือกตั้งปรากฏว่า ผู้สมัครอิสระได้รับเลือก 85 ที่นั่ง กลุ่มของ ดร.ซิงมัน รี ได้รับเลือก 55 ที่นั่ง พรรคประชาธิปไตยเกาหลี (Korean Democratic Party) ได้ 28 ที่นั่ง และผู้สมัครจากพรรคเล็ก ๆ ได้ 32 ที่นั่ง

การที่สมาชิกแห่งชาติเลือก ดร.ซิงมัน รี เป็นผู้นำประเทศเพราะบุคคลนี้ได้เสียสละและยื่นหยัดต่อสู้เพื่อปกป้องเอกราชของชาติ แม้ต้องไปลี้ภัยยังประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้ตั้งตัวเป็นผู้นำและร่วมมือกับเพื่อนร่วมชาติทุกกลุ่มในการต่อต้านการยึดครองของญี่ปุ่น

(2) เป้าหมายหลักของพรรคและกลุ่มการเมืองทุกกลุ่มคือการสร้างชาติโดยคนเกาหลีเอง ดังนั้นเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายหลักนี้จึงได้มอบอำนาจให้กับประธานาธิบดีเพื่อสร้างประเทศให้เป็นปึกแผ่นและเข้มแข็ง

(3) การแบ่งแยกเกาหลีออกเป็นสองส่วนยังผลให้การเมืองเกาหลีได้ปลอดจากการทำทลายจากกลุ่มซ้ายจัด เพราะฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ได้แยกตัวออกไปปกครองเกาหลีเหนือ ในขณะที่ผู้นำของเกาหลีใต้ต้องร่วมกันพิสูจน์ให้เห็นว่า การนำระบบทุนนิยมประชาธิปไตยมาใช้เป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจจะทำให้ประเทศชาติพัฒนาได้ดีและรวดเร็วกว่าการปกครองตามลัทธิคอมมิวนิสต์ ด้วยเหตุนี้ เอกถัักษณ์ของชาติจึงได้ถูกจัดสร้างขึ้นอย่างรีบด่วนโดยอิงแม่แบบการเมืองการปกครองของประเทศเสรีประชาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่งของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นมหาอำนาจที่คอยปกป้องและช่วยเหลือเกาหลีใต้มาตั้งแต่ต้น รวมทั้งเป็นผู้นำการปกครองแบบประชาธิปไตยในระบบทุนนิยมด้วย

อนึ่ง ในช่วงเวลานั้น ประชาชนเกาหลีใต้ทุกคนมีความปิติยินดีที่ประเทศได้รับเอกราชและปกครองในระบอบประชาธิปไตยด้วยคนเกาหลี รวมทั้งคาดหวังไว้ว่าสักวันหนึ่งประเทศเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้คงจะสามารถรวมกันเป็นประเทศเดียวกันได้เช่นอดีตกาล แต่ความยินดีปรีดาคงกล่าวมิได้เป็นไปอย่างราบรื่นนานนัก เพราะในวันที่ 25 มิถุนายน ปี ค.ศ. 1950 เกาหลีเหนือได้ส่งกองกำลังมากกว่า 60,000 คนรุกล้ำข้ามเส้นขนานที่ 38 ลงไป และสามารถยึดกรุงโซลได้ภายใน 5 วัน วัตถุประสงค์สำคัญก็คือการรวมประเทศด้วยกำลัง โดยมีให้ฝ่ายทางใต้รู้ตัว

จากเหตุการณ์ดังกล่าว สหรัฐอเมริกาและองค์การสหประชาชาติจึงต้องทุ่มเทกำลังทหารเพื่อช่วยเหลือประเทศเกาหลีใต้ต่อสู้ขับไล่กองทัพแดงออกไป กองทัพของสหประชาชาติ 18 ชาติสามารถรุกไล่เกาหลีเหนือออกไปและยึดเขตแดนตอนเหนือไว้ได้ ต่อมาสงครามได้ขยายตัวออกไปเมื่อจีนแดงเข้าร่วมกับเกาหลีเหนือเพื่อแย่งดินแดนกลับคืน มาทำให้สงครามทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สงครามเกาหลีดำเนินไปเป็นเวลานานถึง 3 ปี จึง

ได้มีการลงนามในสัญญาหยุดยิงขึ้นที่หมู่บ้านปันมุนจอมในวันที่ 27 กรกฎาคม ปี ค.ศ.1953 ผลของสงครามก่อให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินมากมาย กล่าวกันว่าผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บกว่า 1.3 ล้านคน ทรัพย์สินเสียหายราว 2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สภาพบ้านแตกสาแหรกขาด คนไร้ที่อยู่อาศัยนับล้าน และมีผู้อพยพมาจากเกาหลีเหนือไม่น้อยกว่า 1.5 ล้านคน¹

สงครามเกาหลีทำให้ ดร.ซิงมัน รีสามารถดำรงอยู่ในตำแหน่งต่อไปเพื่อต่อต้านการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ทั้ง ๆ ที่ความนิยมของประชาชนที่เลือกพรรคการเมืองของเขาลดน้อยลง ดังจะเห็นได้จากผลการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่สองที่พรรคชาตินิยมเกาหลี (Korean Nationalist Party) ซึ่งเป็นพรรคที่สนับสนุนเขาได้รับเลือกเพียง 24 ที่นั่ง ส่วนพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรคประชาธิปไตยเกาหลีได้รับเลือกเพียง 23 ที่นั่ง สาเหตุของการเสื่อมความนิยมต่อพรรคการเมืองได้แก่ การแตกแยกและการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันภายในแต่ละพรรค อย่างไรก็ตามสงครามทำให้ประธานาธิบดีมีอำนาจมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเผด็จการโดยการรวบอำนาจ ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลเดียวมีอำนาจสิทธิ์ขาดนับตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี ค.ศ.1951 เป็นต้นมา ดังมีเหตุการณ์ในรายละเอียด คือ

กลุ่มผู้สนับสนุนตัวเขาได้ผลักดันให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีจากประชาชนโดยตรง ทั้งนี้เพราะเห็นว่า หากจะให้รัฐสภาเลือกตั้งปรากฏตามกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ใช้กันอยู่ ดร.ซิงมัน รีอาจจะไม่ได้รับเลือก แต่การแก้ไขรัฐธรรมนูญจะเกิดขึ้นได้จำเป็นต้องได้รับความเห็นจากสมาชิกรัฐสภาจำนวนสองในสามของสมาชิกทั้งหมด ดังนั้น ผู้นำประเทศจึงประกาศกฤษฎีกาศึกษาเพื่อให้อำนาจแก่ตนเองในการจับกุมผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ แต่ตามความเป็นจริงแล้วเขาได้สั่งจับกุมสมาชิกรัฐสภากว่า 50 คนที่คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญไว้ระยะเวลาหนึ่ง ในที่สุดผลของการแก้ไขรัฐธรรมนูญได้เป็นไปตามที่คาดหมายเอาไว้ และ ดร.ซิงมัน รี ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกหนึ่งสมัยตามกฎหมายรัฐธรรมนูญใหม่ปี ค.ศ.1952 อย่างไรก็ตาม ภายใต้รัฐบาลใหม่หากปรากฏว่าผู้ใดคัดค้านไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ก็มักจะถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์และจะถูกจับกุมทันที ในแง่ดังกล่าวทำให้ฝ่ายรัฐบาลสามารถยึดอำนาจของรัฐไว้ได้อย่างเด็ดขาด รวมทั้งได้สร้างความชอบธรรมในการกระทำของฝ่ายตนด้วยการบีบบังคับให้

รัฐสภาพัฒนาการตามความต้องการ จึงอาจกล่าวได้ว่าในทศวรรษที่ 50 แห่งคริสต์ศักราชของ สาธารณรัฐที่หนึ่ง เกาหลีใต้ได้กลายเป็น “รัฐตำรวจ” ไป

กล่าวโดยสรุป การเมืองของเกาหลีใต้เริ่มต้นจากการเป็นประชาธิปไตยอย่าง แท้จริงในระยะเริ่มแรกของการตั้งเป็นสาธารณรัฐที่หนึ่ง และได้กลายเป็นการเมืองในระบบ เผด็จการในระยะเวลาต่อมา แม้ว่าจะมีการใช้กลไกทางการเมือง เช่น ระบบอบประชาธิปไตย ตามแม่แบบของประเทศตะวันตก กล่าวคือ มีการแข่งขันระหว่างพรรคการเมือง มีการ เลือกลงตั้งทั่วไป มีรัฐสภา และมีรัฐธรรมนูญ แต่กลุ่มผู้ปกครองกลุ่มนั้นกลับใช้อำนาจบีบบังคับ ให้กลไกทางการเมืองเหล่านั้นเป็นเครื่องมือเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่กลุ่มตนเพียงฝ่ายเดียว

1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาสมัยสาธารณรัฐที่หนึ่ง ภายหลังจากที่ได้รับเอกราชจากญี่ปุ่น สภาพเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ตกอยู่ในสภาพด้อยพัฒนาอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะช่วงเวลาของ การยึดครองนั้น ญี่ปุ่นมิได้ปรับปรุงและเสริมสร้างให้ส่วนทางใต้ของคาบสมุทรเกาหลีเกิดความเจริญนอกจากจะใช้ดินแดนเกาหลีใต้เป็นแหล่งผลิตอาหารและวัตถุดิบป้อนให้แก่เมืองแม่ ต่อมารัฐบาลทหารสหรัฐอเมริกาได้เริ่มสร้างปัจจัยพื้นฐานเพื่อเร่งฟื้นฟูฐานะทางเศรษฐกิจ ตลอดช่วง 3 ปีที่ทำหน้าที่อารักขาเพื่อเตรียมส่งผ่านอำนาจให้แก่คนพื้นเมือง สิ่งจำเป็น รับผิดชอบของรัฐบาลทหารได้แก่ การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค เพื่อสนองความต้องการของ ประชาชนเกาหลี ดังนั้น อุตสาหกรรมผลิตสินค้าประเภทดังกล่าวจึงเกิดขึ้นทั้งที่เป็น อุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง อย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกทำลายจนหมดสิ้น เมื่อเกิดสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950-1953) ขึ้น อนึ่ง รัฐบาลของ ดร.ซิงมัน รี ได้พยายามทุ่มเท ทรัพยากรทุกประเภทเพื่อทำสงครามให้ได้รับชัยชนะ ผลก็คือทำให้เกิดความขาดแคลนสินค้า ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและเกิดภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ประชาชนต่างพบกับความ ยากแค้นแสนสาหัส ดังนั้น เมื่อสงครามเกาหลีสิ้นสุดลง การพัฒนาประเทศจึงได้เริ่มต้นอีก ครั้งหนึ่ง และได้ก่อรูปร่างอย่างเด่นชัด เช่น การใช้ยุทธวิธีการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าด้วยการ ใช้เงินทุนช่วยเหลือจากมิตรประเทศเป็นหลัก

การฟื้นฟูเพื่อบูรณะประเทศได้เริ่มต้นขึ้นทันทีด้วยแรงสนับสนุนสำคัญทั้งด้าน การเงินและผู้เชี่ยวชาญจากองค์การสหประชาชาติและประเทศสหรัฐอเมริกา องค์การ สหประชาชาติได้จัดตั้งหน่วยงานชื่อ องค์การฟื้นฟูเพื่อบูรณะเกาหลีของสหประชาชาติ

(United Nations Korean Reconstruction Agency) ให้ทำหน้าที่ช่วยเหลือแก่เกาหลีใต้ เพื่อฟื้นคืนจากความหายนะทางเศรษฐกิจและสังคม ส่วนสหรัฐอเมริกาทุ่มเทพยายามจำนวนมหาศาลเพื่อปรับปรุงประเทศให้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า ช่วงปี ค.ศ.1953-1959 สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ให้เงินช่วยเหลือในโครงการพัฒนาต่าง ๆ แก่เกาหลีใต้อีก 80 ของเงินช่วยเหลือที่ส่งไปจากต่างประเทศทั้งหมด²

ตารางที่ 2.1 จำนวนเงินช่วยเหลือที่เกาหลีใต้ได้รับจากสหรัฐอเมริกาในระหว่างปี ค.ศ.1945-1961

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

ประเภท	ปี ค.ศ 1954-1961	ปี ค.ศ. 1945-1953
เงินให้เปล่า	164	1,835
เงินกู้เพื่อการพัฒนา	- 29	20 320
ความช่วยเหลืออาหาร (PL.480)	742	118
เงินช่วยเหลืออื่น ๆ		
รวมทั้งสิ้น	935	2,293

ที่มา : Sang Chul Suh, Korean Studies, 2 (1978) table 4, p.73.

ความช่วยเหลือจากต่างประเทศดังกล่าวทำให้การสร้างอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้าบรรลุผล กล่าวคือ เน้นการผลิตสินค้าที่จำเป็นต้องสั่งซื้อมาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าประเภทอุปโภคบริโภค ในขณะที่เดียวกัน รัฐบาลได้เร่งรัดพัฒนาโครงการ พื้นฐาน (infrastructures) เช่น ถนน ท่าเรือ การติดต่อสื่อสาร การสาธารณสุข และการศึกษาอย่างรีบเร่ง มีการตั้งคณะกรรมการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างเกาหลี-สหรัฐฯ ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ.1953 เพื่อทำหน้าที่ควบคุมดูแลโครงการก่อสร้างและฟื้นฟูประเทศ อนึ่ง คณะกรรมการชุดนี้ได้ตกลงกันเพื่อตั้งข้อกำหนดการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศและการกระจายสินค้าไปสู่ประชาชน รวมทั้งทำหน้าที่ควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราและวางนโยบายการคลังของประเทศ

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่ง คือ การลงทุนจากต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะเงินช่วยเหลือจํานวนมหาศาลจากต่างประเทศทำให้นักธุรกิจชาวสหรัฐฯ เดินทางมาร่วมลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในเกาหลีเป็นจํานวนมาก

ตลอดช่วงทศวรรษที่ 50 แห่งคริสต์ศักราช รัฐบาลเกาหลีได้ได้ปรับใช้นโยบายเศรษฐกิจหลัก 3 ประการ ได้แก่

(1) กำหนดให้ราคาผลผลิตทางการเกษตรต่ำเพื่อให้ประชาชนทุกคนมีอาหารเพื่อบริโภคในราคาถูกลงซึ่งการที่ราคาอาหารสามารถกำหนดให้ต่ำลงได้เป็นเพราะความช่วยเหลือแบบให้เปล่าของสหรัฐอเมริกาที่ส่งไปเป็นจํานวนที่เพียงพอกับความต้องการในระยะแรก ต่อมาสหรัฐฯ ก็ได้ขายพืชผลไปให้ในราคาต่ำกว่าต้นทุน ภายใต้กฎหมายความช่วยเหลือด้านอาหารเพื่อการบริโภค (PL.480)

(2) พยายามปรับอัตราดอกเบี้ยให้อยู่ในระดับต่ำโดยใช้สถาบันการเงินของรัฐทำหน้าที่ควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เพื่อให้การลงทุนภายในประเทศเพิ่มมากยิ่งขึ้น

(3) รักษาอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราให้อยู่ในระดับต่ำเพื่อให้ได้รับประโยชน์จากเงินช่วยเหลือต่างประเทศให้มากที่สุด³ อนึ่ง รัฐบาลได้ใช้นโยบายโดยตรงเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศด้วยการจำกัดการนำสินค้าจากต่างประเทศเข้าไปขายในเกาหลี ด้วยมาตรการที่เคร่งครัดและเข้มงวดที่สุด

ความพยายามของรัฐภายใต้การนำของ ดร.ซิงมัน รี ในการพัฒนาเศรษฐกิจได้ปรากฏผลในตอนปลายของทศวรรษที่ 50 นั่นคือ ในระหว่างปี ค.ศ.1958-1961 กิจกรรมอุตสาหกรรมของประเทศสามารถผลิตสินค้าได้หลายประเภทและมีจํานวนเพียงพอกับความต้องการภายในประเทศ รวมทั้งยังสามารถส่งสินค้าบางส่วนออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้อีกด้วย ดังปรากฏในตารางที่ 2.2 ประเทศเกาหลีได้สามารถผลิตสินค้าสิ่งทอ หนังสือ กระดาษ อาหารและยาง รวมทั้งเครื่องจักรกลขนาดเล็ก จักรเย็บผ้า และเครื่องไฟฟ้า เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เกาหลีได้ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับประเทศเกิดใหม่ทั้งหลายที่ต้องพึ่งพาทั้งด้านเงินทุนและเทคโนโลยีจากชาติมหาอำนาจ รวมทั้งขาดดุลการค้ากับประเทศอื่น ๆ เรื่อยมา

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับการพัฒนาเศรษฐกิจสมัยสาธารณรัฐที่หนึ่ง เมื่ออำนาจเผด็จการตกอยู่ในมือของคนกลุ่มน้อยเพียงกลุ่มเดียว โดยทั่วไปคนกลุ่มนี้จะพยายาม

กระทำทุกวิถีทางที่จะครอบครองอำนาจการบริหารงานของรัฐและใช้ตำแหน่งหน้าที่
แสวงหาผลประโยชน์ให้กับสมาชิกของกลุ่มให้มากที่สุด สถานการณ์ของเกาหลีใต้ในยุคนี้
เป็นตัวอย่างอันดีที่สนับสนุนคำกล่าวข้างต้น ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี
ค.ศ.1954 ซึ่งถือว่าเป็นตัวอย่างสำคัญ นั่นคือพรรคเสรีนิยม (Liberal Party) ที่เป็นพรรค
การเมืองที่ตั้งขึ้นใหม่โดยประธานาธิบดี ดร.ซิงมัน รี ได้เสนอการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้
ประธานาธิบดีมีสิทธิเข้ารับเลือกตั้งเป็น ผู้นำประเทศเป็นสมัยที่ 3 ได้ การแก้ไขรัฐธรรมนูญ
ต้องให้รัฐสภารับรอง ผลปรากฏว่า ข้อเสนอไม่ผ่านความเห็นชอบเพราะได้รับคะแนนเสียง
สนับสนุนไม่ถึง 136 เสียง โดยมีเสียงสนับสนุนเพียง 135.3 เสียง (คำนวณจากอัตราส่วน 2
ใน 3 ของจำนวนเสียงในรัฐสภาทั้งหมด) ในวันต่อมาผู้นำประเทศได้สั่งให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ
ทันทีโดยอ้างว่าเศษของ 0.3 สามารถปัดเป็น 1 เสียงได้ จึงเป็นจำนวนครบ 136 เสียงพอดี

ตารางที่ 2.2 กระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมระหว่างปี ค.ศ.1946-1961

	ปี ค.ศ.1946-1952	ปี ค.ศ.1953-1957	ปี ค.ศ.1958-1961
ขั้นต้นของการพัฒนา	นำสินค้าสำเร็จรูปจาก ต่างประเทศด้วยเงิน ช่วยเหลือ	พัฒนาอุตสาหกรรม ผลิตสินค้าอุปโภค บริโภค	อุตสาหกรรมผลิตสินค้า อุปโภคบริโภคเริ่มถึง จุดอิ่มตัวและเป็นระยะ เริ่มแรกของการพัฒนา
อุตสาหกรรมใหม่ที่ สำคัญ	ไม่มี (อยู่ในภาวะสงคราม เกาหลี)	สิ่งทอ หนังสือ กระดาษ อาหาร ยาง	อุตสาหกรรมผลิตสินค้า เพื่อส่งออก เครื่องจักรขนาดเล็ก จักรเย็บผ้า เครื่องใช้ ไฟฟ้า เครื่องมือสื่อ- สาร วิทยุ ไม้ เครื่อง ทอ ผ้า เครื่องสูบน้ำ

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

	ปี ค.ศ.1946-1952	ปี ค.ศ.1953-1957	ปี ค.ศ.1958-1961
การค้าระหว่างประเทศ - สินค้าส่งออก - สินค้านำเข้า	- สินค้าบริโกลสำเร็จรูป	- สินค้าประเภททุนและ สินค้ากึ่งสำเร็จรูป	สินค้าบริโกล สินค้าบริโกลและสินค้า กึ่งสำเร็จรูป

ที่มา : Kyong-dong Kim, Man and Society in Korea's Economic Growth, p.67.

การกระทำดังกล่าวทำให้คะแนนเสียงสนับสนุนในตัว ดร.ซิงมัน รี ได้ตกลงไปอย่างมาก ต่อมาในเดือนกันยายน ปี ค.ศ.1955 สมาชิกของพรรคเสรีนิยมชื่อ นายชิน อิกฮี นายชอฟ เบียงอ็อก นายแซง เหมียน และนายปัก ชันเจียน ได้แยกตัวออกไปตั้งพรรคการเมืองใหม่ชื่อ พรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) และตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล ส่วนอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรชื่อ นายโซ บองอัม ก็ได้แยกตัวออกไปตั้งพรรคก้าวหน้า (Progressive Party) เพื่อสมัครลงแข่งขันเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีซึ่งจะจัดให้มีขึ้นในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1956 อย่างไรก็ตาม ผลการเลือกตั้งคราวนี้ ดร.ซิงมัน รี ก็ยังคงได้รับเลือกเป็นผู้นำประเทศต่อไปอีกสมัยหนึ่ง แต่ในครั้งนี้นี้เขาได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนเพียงร้อยละ 55 เท่านั้น

เมื่อการเมืองในสมัยสาธารณรัฐที่หนึ่งมีลักษณะดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น
ความสัมพันธ์ระหว่างการทำธุรกิจการค้าเพื่อสะสมทุน (capital accumulation)⁴ กับการเมืองจึงมีอยู่อย่างแน่นแฟ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกี่ยวพันกับเงินที่ได้รับจากการช่วยเหลือจำนวนมหาศาล เพราะการที่จะแบ่งสรรเพื่อใช้จ่ายหรือให้ลงทุนในกิจการประเภทใดนั้นขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของนักการเมืองที่อยู่ในอำนาจ ดังนั้น การรู้จักมักคุ้นกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักธุรกิจ ในขณะที่เดียวกันนักการเมืองก็ต้องพึ่งพาพ่อค้าเนื่องจากต้องหาเงินเพื่อใช้ในการรณรงค์เพื่อหาเสียงเลือกตั้ง ด้วยเหตุนี้การถือ

ราษฎรบังหลวงและการเล่นพรรคเล่นพวกในหมู่ข้าราชการระดับสูง นักการเมืองและนักธุรกิจจึงมีปรากฏทั่วไป ดังตัวอย่างที่จะได้ยกมากล่าวต่อไปนี้

กรณีที่หนึ่ง ได้แก่ เหตุการณ์ที่รู้จักกันว่า “เงินดอลลาร์ทั้งสเดน” กรณีนี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1952 ในขณะนั้นสงครามเกาหลียังคงดำเนินการสู้รบอยู่อย่างดุเดือด รัฐบาลได้จัดสรรเงินที่ได้รับจากการขายแร่ทั้งสเดนไปยังตลาดต่างประเทศจำนวน 3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ให้กับบริษัทเอกชนจำนวน 40 บริษัทเพื่อซื้อสินค้าที่จำเป็นที่สุดเข้าประเทศ ผลปรากฏว่ารัฐบาลกลับมอบเงินให้แก่นักธุรกิจจำนวนไม่กี่รายอย่างผิดกฎหมายเพื่อให้พวกเขาซื้อข้าวและปุ๋ยเข้าประเทศ การกระทำดังกล่าวทำให้นักธุรกิจเหล่านั้นได้รับกำไรมหาศาลเพราะสามารถผูกขาดการขายสินค้า และได้รับผลประโยชน์จากการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราที่แตกต่างกันมาก ในขณะเดียวกันพรรคเสรีนิยมก็ได้รับส่วนแบ่งในผลกำไรนั้นเพื่อใช้ในการรณรงค์หาเสียงสนับสนุนการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ยอมให้ประธานาธิบดีสามารถลงสมัครเป็นประธานาธิบดีต่อไปอีกวาระหนึ่งได้

กรณีที่สอง ได้แก่ การกระทำอันไม่ชอบธรรมของรัฐบาลในการให้เงินกู้ กล่าวคือ ในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ.1957 พรรคเสรีนิยมได้บีบบังคับให้ธนาคารเพื่อการบูรณะของเกาหลีจัดสรรเงินกู้ก้อนใหญ่ให้แก่บริษัทขนาดใหญ่ 12 แห่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการสร้างอุตสาหกรรมเพื่อผลิตสินค้า แต่ในกระบวนการของการให้เงินกู้นั้น บริษัทที่ได้รับเงินจำต้องตัดส่วนแบ่งของเงินที่กู้ให้กับพรรคการเมืองของรัฐบาลจำนวนหนึ่ง

กรณีที่สาม ได้แก่ การเสียภาษีที่ไม่เป็นธรรม บริษัทและผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลสามารถหลีกเลี่ยงไม่เสียภาษีเงินได้ให้กับรัฐบาล

กรณีที่สี่ ได้แก่ อุตสาหกรรมการก่อสร้างซึ่งกลุ่มที่มีอิทธิพลสำคัญ ที่ได้รับสมญาว่ากลุ่มห้าเสื่อจะได้รับการก่อสร้างในโครงการของรัฐเสมอ ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้มอบเงินสนับสนุนให้แก่พรรครัฐบาลอยู่ตลอดเวลา

อนึ่ง ตอนปลายของทศวรรษที่ 50 ประชากรเกาหลีต่างเริ่มมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นบ้างแล้ว ทำให้ประชากรสามารถเพิ่มการบริโภคมากขึ้น ทำให้เกิดมีกลุ่มผู้ประกอบการที่ต้องการกอบโกยผลประโยชน์ทางการค้าโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรมากนัก เป็นต้นว่า

การกว้านซื้อที่ดินเพื่อเก็งกำไร การหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และการได้รับประโยชน์จาก
ภาวะเงินเฟ้อที่มีอยู่อย่างต่อเนื่อง เป็นต้น การกระทำดังกล่าวจำเป็นต้องสร้างความชอบพอก
กับนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลจึงจะได้รับผลประโยชน์เป็นกอบเป็นกำ ส่วนนักธุรกิจขนาดกลาง
และรายย่อยก็ได้รับความกระทบกระเทือนในการดำเนินธุรกิจ ท้ายที่สุดก็ต้องขายกิจการ
ให้แก่นายทุนร่ำรวย ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการผูกขาดทางการค้าของนัก
ธุรกิจขนาดใหญ่ที่มักจะบีบบังคับมิให้นักธุรกิจรายย่อยดำเนินงานตามความสามารถได้

ดังนั้น นักธุรกิจขนาดใหญ่ที่ได้รับสิทธิพิเศษจึงมีอิทธิพลสำคัญต่อเศรษฐกิจของ
เกาหลีและต่างก็พยายามทุกวิถีทางที่จะผลักดันให้รัฐบาลของ ดร.ซิงมัน รี ครอบครองอำนาจอยู่
ต่อไปด้วยการใช้เงินทุ่มซื้อเสียงและให้การสนับสนุนอย่างออกหน้าออกตา

1.3 จุดจบของรัฐบาล ดร.ซิงมัน รี พรรคเสรีนิยมทำการเคลื่อนไหวอีกครั้งเมื่อ
รัฐบาลจะมีอายุครบในวาระที่สามโดยได้เสนอให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง เพื่อเปลี่ยน
ระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีจากประชาชนโดยตรงมาเป็นการเลือกโดยสมาชิกรัฐสภา
ทั้งนี้ก็เพื่อให้ ดร.ซิงมัน รี ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สี่ สาเหตุสำคัญก็เพราะทาง
พรรคมีความเห็นว่า ความนิยมของประชาชนทั่วไปต่อตัวประธานาธิบดีผู้นี้ตกต่ำลงไปมาก
ดังจะเห็นได้จากผลของการเลือกตั้งคราวก่อน ซึ่งประธานาธิบดีได้รับเสียงสนับสนุนเกิน
ร้อยละห้าสิบเพียงเล็กน้อย ในทางตรงกันข้าม รัฐบาลสามารถบีบบังคับสมาชิกรัฐสภาให้
กระทำในสิ่งที่รัฐบาลต้องการได้ง่ายกว่า ดังนั้น จึงมีการรณรงค์หาเสียงสนับสนุนให้มีการ
แก้ไข รัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีและพรรคพวกได้ตระหนักดีว่าข้อเสนอ
ดังกล่าวคงจะไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกรัฐสภาตามจำนวนเสียงสนับสนุนที่ต้องการ
รัฐบาลจึงประกาศกฎหมายว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติขึ้นในเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ.1959
เพื่อให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารบีบบังคับฝ่ายค้านให้ยอมทำตาม โดยจะตั้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ที่ไม่
เห็นด้วยกับข้อเสนอของรัฐบาลนั้นคือพวกคอมมิวนิสต์หรือเป็นผู้ไม่ประสงค์ดีต่อ
ประเทศชาติ ซึ่งจะต้องถูกจับกุมและลงโทษอย่างรุนแรง ต่อมาเมื่อมีการประชุมเพื่อพิจารณา
ข้อแก้ไขรัฐธรรมนูญอยู่นั้นมีสมาชิกพรรคฝ่ายค้านจำนวนหนึ่งไม่เห็นด้วย เจ้าหน้าที่รัฐบาล
จึงสั่งให้ตำรวจ 300 นาย เข้าไปไล่ต้อนสมาชิกฝ่ายค้านลงไปขังไว้ในห้องใต้ถุนรัฐสภา จากนั้น

กึ่งลมติผ่านกฎหมายรวม 25 ฉบับภายในเวลาอันรวดเร็วในจำนวนนี้มีกฎหมายหลายฉบับที่มอบอำนาจให้แก่รัฐบาลในการเข้าควบคุมกิจการทางการเมืองตั้งแต่ระดับสูงสุดไปถึงระดับต่ำสุด

เหยื่อรายแรกของกฎหมายใหม่นี้ ได้แก่ การจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้าน คือนายโฆบองอัม ต่อมาได้มีการสั่งปิดหนังสือพิมพ์ของฝ่ายคาทอลิกชื่อ Kyeonghyang เพราะเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้นำพรรคฝ่ายค้านอีกคนหนึ่งชื่อนายแจง เหมียน นอกจากนี้รัฐบาลได้ประกาศห้ามการเดินขบวนใด ๆ โดยถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 15 มีนาคม ปี ค.ศ.1960 ดร.ซิงมัน รี ไม่มีคู่แข่ง เพราะนายชอฟ เบียงอ็อกคู่แข่งชั้นแห่งพรรคประชาธิปไตยเกาหลีเพิ่งเสียชีวิต 1 เดือนก่อนการเลือกตั้ง อนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้สั่งให้กาเครื่องหมายเลือกสมาชิกพรรครัฐบาลลงในบัตรเลือกตั้งและบรรจุในหีบบัตร เพื่อส่งไปยังหน่วยเลือกตั้งทั่วประเทศอยู่ก่อนแล้ว ผลจึงปรากฏว่าพรรคของ ดร.ซิงมัน รี ได้รับเลือกด้วยคะแนนเสียงท่วมท้น

พรรคประชาธิปไตยเกาหลีได้ประกาศว่า การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้สกปรกมากทำผิดกฎหมายและเรียกร้องให้ศาลสั่งให้การเลือกตั้งเป็นโมฆะ ส่วนประชาชนก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า การเลือกตั้งดังกล่าวเป็นการเลือกตั้งที่สกปรกที่สุดที่ไม่อาจวางเฉยได้ ดังนั้นนักศึกษาจึงทำการเดินขบวนประท้วงเมื่อวันที่ 19 เมษายน ปี ค.ศ.1960 แต่ตำรวจได้เข้าจับไล่และยิงปืนใส่กลุ่มนักศึกษานำให้มีผู้เสียชีวิตหลายคน ทำให้ประชาชนทั่วประเทศลุกฮือขึ้นต่อสู้กับเผด็จการ ดร.ซิงมัน รี เมื่อเหตุการณ์เป็นไปดังนี้ ผู้นำประเทศจึงประกาศกฎอัยการศึกเพื่อบังคับมิให้ประชาชนต่อต้านรัฐบาลด้วยการจับกุม แต่ทหารผู้ทำหน้าที่รักษากฎอัยการศีกษากลับเข้าข้างนักศึกษา และไม่ทำการจับกุมผู้เดินขบวนแต่อย่างใด การเดินขบวนครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะยังผลให้ ดร.ซิงมัน รี และครอบครัวต้องรีบเดินทางออกนอกประเทศเท่านั้น คู่สมครแข่งขันเป็นรองประธานาธิบดีคือ นายลี กิปุงและครอบครัวได้กระทำอัตวินิบาตกรรมด้วย

เมื่อประธานาธิบดีหนีออกนอกประเทศไปแล้ว นายพลชอง ยุนชัน ผู้บัญชาการกฎอัยการศีกษาได้พยายามรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นภายในประเทศ ต่อมา รัฐสภาได้รับจัดตั้งรัฐบาลรักษาการขึ้น โดยแต่งตั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ คือ นายฮู ซุง เป็น

ผู้นำประเทศชั่วคราวและถือว่าการหนีออกนอกประเทศของประธานาธิบดีชิงมัน รี เป็นการสิ้นสุดของสาธารณรัฐที่หนึ่ง

1.4 รัฐบาลรักษาการ นายฮู ชุงเมื่อได้เป็นผู้นำประเทศก็ได้เริ่มไต่สวนอดีตรัฐมนตรีเก่าจำนวน 30 คน และนักการเมืองคนสำคัญของพรรคเสรีนิยมในข้อหาร่วมกันทำการทุจริต การเลือกตั้งทั่วไป งานเด่นของรัฐบาลรักษาการนี้ก็คือการร่างกฎหมายเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญที่เคยให้นายกรัฐมนตรีทำหน้าที่รับผิดชอบเพียงเป็นผู้คอยกำกับรัฐสภาในการออกกฎหมายมาเป็นหัวหน้า คณะผู้บริหารของรัฐบาล และได้ลดอำนาจของประธานาธิบดีลงเพื่อให้ทำหน้าที่ในทางพิธีกรรมเท่านั้น รวมทั้งได้มีการเปลี่ยนแปลงให้มีการเลือกตั้งแบบใหม่เป็นระบบรัฐสภา สำหรับสาเหตุสำคัญที่มาของการลดอำนาจประธานาธิบดีลงก็เพราะไม่ต้องการให้มีการรวบอำนาจไว้ในมือของบุคคลคนเดียวซึ่งกฎหมายใหม่นี้ปรากฏว่าได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกรัฐสภาอย่างท่วมท้น หลังจากนั้นรัฐบาลรักษาการได้จัดให้มีการเลือกตั้งขึ้นในวันที่ 29 กรกฎาคม ปี ค.ศ.1960 ผลปรากฏว่า พรรคประชาธิปไตยเกาหลีใต้ได้รับเลือกด้วยเสียงข้างมาก นายยูน โปซันได้รับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี และ ดร.แซง เหมียน เป็นนายกรัฐมนตรีและผู้นำประเทศ ส่วนสมาชิกของพรรคได้รับเลือกตั้งถึง 175 ที่นั่งในจำนวนทั้งสิ้น 233 ที่นั่ง และได้รับเลือกในสภาสูงจำนวน 31 ใน 58 ที่นั่ง จากนั้นรัฐบาลใหม่ก็เข้าบริหารประเทศอันเป็นการเข้าสู่สาธารณรัฐที่สอง

2. สาธารณรัฐที่สอง (ค.ศ.1960-1961)

เมื่อมีการเปิดโอกาสให้ประชาธิปไตยพัฒนาในสังคมที่เคยถูกปิดกั้นในการใช้สิทธิเสรีภาพ ทำให้คนเกาหลีในช่วงนี้ใช้ประชาธิปไตยอย่างไม่มีขอบเขต ต่างฝ่ายต่างเสนอความต้องการของตนโดยไม่รับฟังเสียงผู้อื่น ผลก็คือทำให้กลุ่มการเมืองที่เคยผูกกำลังกันต่อสู้กับรัฐบาลเผด็จการเริ่มแตกแยก เพราะต่างฝ่ายต่างถือสิทธิและไม่ยอมอมอมขอมระหว่างกัน ดังนั้นการเมืองในสมัยสาธารณรัฐที่สองจึงเป็นตัวอย่างอันดีที่แสดงให้เห็นถึงการจลาจลวุ่นวาย ดังลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้

ผู้นำประเทศ ดร.แซง เหมียน ได้เข้าบริหารประเทศเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ.1960 เจตนารมณ์ของผู้นำใหม่ คือ ความพยายามที่จะทำให้สิทธิตามรัฐธรรมนูญซึ่งเคยถูกละเลย

จากรัฐบาลเก่าได้รับการปฏิบัติให้ถูกต้องเที่ยงธรรมในหมู่ของประชาชน แต่เมื่อพรรค
รัฐบาลเข้าบริหารประเทศในเวลาไม่นานนักก็ต้องพบกับปัญหาความแตกแยกภายในพรรค
กล่าวคือ กลุ่มหัวเก่าซึ่งนำโดยประธานาธิบดีฮูเวอร์ โปซัน มีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับกลุ่มหัว
ใหม่ของนายกรัฐมนตรีนอร์แมน โทมัส ในขณะเดียวกันกลุ่มหัวเก่าก็แยกออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มหัวเก่าสาย
กลางและกลุ่มหัวเก่าขวาจัด ส่วนกลุ่มหัวใหม่แยกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มหัวใหม่รุ่น
อาวุโส กลุ่มหัวใหม่วัยกลางคน และกลุ่มหัวใหม่รุ่นเยาว์ การแตกแยกภายในพรรคเป็นไป
อย่างรุนแรง และไม่อาจปรองดองกันได้ จนกระทั่งถึงเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.1960 กลุ่มหัวเก่า
ได้แยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ชื่อ พรรคประชาธิปไตยใหม่ (New Democratic Party)

การบริหารงานของรัฐบาลชุดนี้โดยทั่วไปอ่อนแอมาก ส่วนรัฐมนตรีแต่ละคนก็เริ่ม
แปรเปลี่ยนไปกลายเป็นผู้ร่วมขบวนการคอร์รัปชันและมีการเล่นพรรคเล่นพวกมากยิ่งขึ้นใน
ขณะเดียวกันสถานการณ์ทางเศรษฐกิจกลับเสื่อมทรามลง ทำให้การว่างงานเพิ่มสูงขึ้นอย่าง
รวดเร็ว รัฐบาลพยายามหาทางแก้ไขด้วยการตัดงบประมาณเพื่อป้องกันประเทศลง และ
นำเอาไปใช้เพื่อผ่อนคลายปัญหาความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น ได้สั่งให้ลด
อัตราค่าจ้างลงกว่า 1 แสนคนโดยทันที แม้ว่าจะได้รับการคัดค้านจากฝ่ายทหารก็ตาม การ
กระทำดังกล่าวทำให้กองทัพเริ่มไม่พอใจ ส่วนพรรคฝ่ายค้านก็โจมตีรัฐบาลตลอดเวลา ทำให้
รัฐบาลของ ดร.แซง เหมียน ตกอยู่ภายใต้มรสุมทางการเมืองทั้งจากภายในและภายนอกพรรค

2.1 การกำเนิดอำนาจของทหารในทางการเมือง สงครามเกาหลีมีส่วนทำให้ลูกหลาน
ของคนชั้นต่ำ คนชนบทและคนชั้นกลางได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
สถาบันการศึกษาของทหาร อันเป็นการกระจายโอกาสทางการศึกษาให้แก่คนทั่วไปอีก
รูปแบบหนึ่ง ทหารได้รับการฝึกฝนอบรมจากผู้ฝึกชาวสหรัฐฯ และได้เรียนรู้ถึงการใช้อาวุธ
ยุทธโศปกรณ์ที่สั่งไปจากต่างประเทศ รวมทั้งได้รับการฝึกอบรมระเบียบวินัยและการบริหาร
กองทัพเพื่อต่อสู้กับศัตรู ผลก็คือทำให้กองทัพของเกาหลีได้เข้มแข็งทั้งกำลังคนและอาวุธ
หนึ่ง ในระหว่างสงคราม ทหารเกาหลีได้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับทหารของบรรดามิตร
ประเทศจำนวน 18 ชาติเป็นระยะเวลาหลายปี ทำให้ทหารเหล่านี้ได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรม
และความเจริญก้าวหน้าของประเทศอื่น ๆ ดังนั้น ตั้งแต่ทศวรรษที่ 50 เป็นต้นมาทหารเกาหลี
จึงได้กลายเป็นกลุ่มที่มีความคิดกว้างไกลเรียนรู้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ทันท่องโลก และเริ่มเป็น

กลุ่มที่มีพลังทางการเมืองมากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับสาเหตุที่ทำให้ทหารเริ่มสนใจการเมืองตลอดจนความเป็นไปของบ้านเมืองเริ่มจากการที่นักการเมืองและคนชั้นสูงขาดคุณภาพและไร้ระเบียบวินัยในการบริหารประเทศ มัวแต่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นระหว่างกันทั้งในด้านการแสวงหาตำแหน่งและการนอราชูร์บังหลวงจนทำให้ภาวะเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเสื่อมโทรมลง กลุ่มนายทหารจึงเริ่มให้ความสนใจในเรื่องของบ้านเมือง เพราะพวกเขามีความมั่นใจว่าอำนาจทางการเมืองจะมีเหนือกว่าพลเรือน และพร้อมที่จะก้าวมาช่วยเหลือและปกป้องประเทศในยามวิกฤต ในยุครัฐบาลรักษาการและสมัชชาธรรมรัฐที่สองนั้น รัฐบาลพลเรือนไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ คณะนายทหารจึงกลายเป็นกลุ่มหลักที่คอยประคับประคอง ดูแลบ้านเมืองให้อยู่รอด อนึ่ง ทหารเป็นสถาบันที่ควบคุมกองกำลังและอาวุธ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนพลังของทหารอยู่แล้วทำให้บทบาทของทหารเด่นชัดในทางการเมืองมากขึ้นทุกที จนถึงวันที่ 16 พฤษภาคม ปี ค.ศ.1961 นายทหารราบซึ่งส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในรุ่นที่ 8 ระหว่างปี ค.ศ.1948-1949 นำโดยนายพลปัก จุงฮีและพันโทคิม จองพิล ได้กระทำรัฐประหารยึดอำนาจล้มล้างรัฐบาลของ ดร.แซง เหมียนได้สำเร็จ และตั้งรัฐบาลรักษาการทหารขึ้นในระหว่างปี ค.ศ.1961-1963 อันเป็นการสิ้นสุดยุคสาธารณรัฐที่สอง

2.2 การพัฒนาเศรษฐกิจ สาธารณรัฐที่สองมีอายุสั้นเพียง 10 เดือน ในช่วงเวลานั้น รัฐบาลมีภาระในการจัดตั้งรัฐบาลและจัดการเกี่ยวกับปัญหาทางการเมืองและสังคมที่มีอยู่รอบด้าน ต่อมาเมื่อเวลาผ่านไปไม่นานนัก ข้อพิพาททางการเมืองและความขัดแย้งด้านการจัดสรรผลประโยชน์ได้เกิดขึ้นภายในพรรคของรัฐบาลเอง ดังนั้น ผู้นำประเทศจึงต้องทุ่มเทกำลังและเวลาไปกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจมิได้รับการเอาใจใส่อย่างจริงจัง นอกจากปล่อยให้เป็นไปตามแผนงานที่รัฐบาลชุดก่อนได้วางแนวไว้

3. รัฐบาลรักษาการทหาร (ค.ศ.1961-1963)

การยึดอำนาจในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1961 ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในมิติใหม่ของเกาหลีใต้ กล่าวคือจากประเทศที่คุ้นเคยกับการเมืองที่พลเรือนมีบทบาทสำคัญมาเป็นระบบการเมืองทหารที่ทหารมีบทบาทสำคัญ

ก่อนหน้าที่จะมีการปฏิวัตินั้น คณะนายทหารหนุ่มได้ก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิวัติ (Military Revolutionary Committee) ขึ้นมาเพื่อหาแนวทางที่จะขจัดความไร้สมรรถภาพของรัฐบาลพลเรือนและขจัดสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งภายในพรรคของรัฐบาล ต่อมาเมื่อทำการปฏิวัติได้สำเร็จ คณะกรรมการฯ ได้ใช้อำนาจประกาศกฎอัยการศึกโดยการส่งยุบสภาผู้แทนและสภาท้องถิ่น ยกเลิกกฎหมายพรรคการเมือง และรวบอำนาจเพื่อให้คณะกรรมการฯ มีอำนาจเหนือฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ ในวันที่ 19 พฤษภาคม ปี ค.ศ.1961 คณะกรรมการได้เปลี่ยนชื่อเป็น สภาสูงสุดเพื่อสร้างชาติเกาหลี (Supreme Council for National Reconstruction of Korea) เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรบริหารประเทศ

คณะนายทหารหนุ่มที่มีเลือดรักชาติสูงได้ทำการปกครองประเทศโดยมีเป้าหมายที่จะช่วยชาติให้รอดพ้นจากความหายนะ สมาชิกของกลุ่มบางคนได้รับการศึกษาสมัยใหม่ยิ่งครองและได้รับอิทธิพลเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศให้ไปสู่ความทันสมัย (modernization) ของชาวอาทิตย์อุทัยรวมทั้งได้ฝึกฝนยุทธวิธีการรบ ความมีระเบียบวินัย และตั้งเป้าหมายร่วมกัน ทำให้คณะนายทหารมีอุดมการณ์ในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ประเทศชาติ จึงได้ร่วมกันระดมสรรพกำลังของคนในชาติสร้างนโยบายและแผนพัฒนาประเทศที่ก่อปรไปด้วยเหตุและผลเพื่อให้สังคมเจริญรุ่งเรืองมีให้น้อยหน้าต่อชาติใด ๆ ดังนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจจึงได้ประกาศใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ.1962 เป็นแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 1 มีกำหนดการดำเนินงาน 5 ปี

(1) ทหารกับการเมือง คณะปฏิวัติได้เร่งระดมเพื่อให้เกิดประชาธิปไตยขึ้นทันที ภายหลังการยึดอำนาจได้สำเร็จ และในวันที่ 12 สิงหาคม ปี ค.ศ.1961 นายพลปัก จุงฮี ประธานสภาสูงสุดฯ ได้ประกาศต่อสาธารณชนว่าจะจัดให้มีการเลือกตั้งเพื่อโอนอำนาจให้แก่รัฐบาลพลเรือนในกลางปี ค.ศ.1963 ต่อมาเขาได้ออกกฎหมายในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ.1962 ที่มีชื่อว่า กฎหมายสร้างความบริสุทธิ์ในกิจกรรมทางการเมืองเพื่อเปิดเผยรายชื่อนักการเมืองจำนวน 4,372 คน ซึ่งอยู่ในบัญชีดำของรัฐบาลชุดก่อน มาให้สาธารณชนได้ทราบ จากนั้นในวันที่ 26 ธันวาคม ปี ค.ศ.1962 รัฐบาลทหารได้เสนอร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายพรรคการเมือง ซึ่งกฎหมายทั้งสองได้ผ่านการรับรองจากสภาสูงสุด

๑ ลักษณะเด่นของกฎหมายดังกล่าวก็คือ ให้มีการเลือกประธานาธิบดีจากประชาชนโดยตรงและให้ประธานาธิบดีทำหน้าที่เป็นหัวหน้ารัฐบาล รวมทั้งได้กำหนดวาระให้ผู้นำประเทศอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี ภายหลังจากที่กฎหมายได้ประกาศใช้บังคับในตอนต้นปี ค.ศ.1963 นักการเมืองต่างเริ่มรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเพื่อให้เป็นไปตามกลไกของระบอบประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตามหลังจากที่รัฐบาลทหารเข้าปกครองประเทศได้ไม่นาน การแข่งขันเพื่อแย่งชิงอำนาจในหมู่ทหารและพลเรือนก็เกิดขึ้นในสภาสูงสุดๆ กล่าวคือ ทหารกลุ่มหนึ่งต้องการจะยึดอำนาจไว้เป็นเวลานาน ทำให้นายกรัฐมนตรีของ ยูซานไม่พอใจ เพราะเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของการยึดอำนาจ ส่วนนายพลคิม ตองฮาได้ตีจากกลุ่มปฏิวัติเพราะมีความเห็นขัดแย้งกับผู้บัญชาการองค์การสืบราชการลับชื่อนายคิม จองพิล เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ผู้นำการปฏิวัติก็ได้ยอมรับปัญหาดังกล่าวและได้พยายามประสานกลุ่มต่าง ๆ เพื่อลดข้อขัดแย้งทางการเมือง ทำให้พันโทคิม จองพิลลาออกจากตำแหน่งทางการเมืองในคณะรัฐบาล และแยกตัวออกไปตั้งพรรคการเมืองใหม่ ชื่อพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (Democratic Republican Party) ส่วนนายพลคิม ชุนผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการองค์การสืบราชการลับคนต่อมาก็ได้ตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคประชาธิปไตยเสรีนิยม (Liberal Democratic Party) นายทหารเหล่านี้ได้ลาออกจากการเป็นทหารประจำการเพื่อเข้าเป็นสมาชิกพรรคการเมืองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ได้กำหนดไว้ แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วอิทธิพลของทหารก็ยังมีอยู่เหนือพรรคการเมืองทั้งสอง

ส่วนพรรคการเมืองของพรรคพลเรือนซึ่งได้เริ่มก่อตั้งขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1963 ก็ได้ประสบปัญหาข้อขัดแย้งเช่นเดียวกัน จึงได้มีการตั้งพรรคการเมือง 2 พรรคใหญ่คือ พรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) และพรรคพลเรือน (Civil Ruling Party)

ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในวันที่ 15 ตุลาคม ปี ค.ศ.1963 ปรากฏว่านายปัก จุงฮี แห่งพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยชนะคู่แข่งนายชุน โปซันแห่งพรรคพลเรือนเพียงเล็กน้อย ส่วนการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน ปีเดียวกัน พรรคของนายปัก จุงฮี ได้รับชัยชนะ 110 ในจำนวนทั้งสิ้น 175 ที่นั่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ชนะจึงได้จัดตั้งรัฐบาลเพื่อปกครองประเทศอันเป็นการเข้าสู่ยุคสาธารณรัฐที่สาม

(2) ทหารกับการพัฒนา รัฐบาลได้เปลี่ยนยุทธวิธีการพัฒนาจากการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import-substitution) มาเป็น “การผลิตเพื่อการส่งออก” (Export-oriented strategy) ตามนโยบาย “การมองออกไปข้างนอก” (Outward-looking policy) ในขณะเดียวกัน ผู้นำการปฏิวัติมีเจตนาอย่างแน่วแน่ที่จะเห็นประเทศเกาหลีใต้เจริญก้าวหน้าเช่นประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย จึงระดมความรู้ความสามารถของทุกฝ่ายเพื่อสร้างแผนพัฒนาและสั่งการให้ดำเนินการพัฒนาแผนอย่างรีบเร่งและจริงจัง

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการเกาหลีบางท่านได้อ้างถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้นำประเทศปรับใช้นโยบายการผลิตเพื่อการส่งออกกว่าน่าจะเป็นเพราะ

ก. ยุทธวิธีการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าในสินค้าประเภทอุปโภคและบริโภคที่เคยใช้ในช่วงทศวรรษที่ 50 เริ่มถึงจุดอิมตัว เพราะตลาดภายในมีขนาดเล็ก

ข. ประเทศมีทรัพยากรธรรมชาติน้อย จึงไม่สามารถขุดค้นเพื่อส่งออกและทำรายได้หลักมาสู่ประเทศ

ค. เงินช่วยเหลือจากมิตรประเทศและสหรัฐอเมริกาลดลงเรื่อย ๆ ทำให้ขาดเงินตราต่างประเทศและการขาดดุลการชำระเงินเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ง. ประเทศมีทรัพยากรคนที่มีการศึกษาและมีคุณภาพด้านการผลิตทำให้ง่ายต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก⁶

แผนพัฒนาฉบับที่หนึ่งเน้นให้รัฐแทรกแซงการพัฒนาอย่างจริงจังและต่อเนื่องทั้งในด้านการผลิตและการตลาด เช่น รัฐบาลส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก ระดมเงินทุนและเทคโนโลยีทั้งจากภายในและต่างประเทศ สร้างปัจจัยพื้นฐาน นิคมอุตสาหกรรม และการสื่อสาร รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างการบริหารของรัฐเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาทางการผลิต ขณะเดียวกันรัฐบาลได้ทุ่มเททรัพยากรเพื่อหาตลาดต่างประเทศรองรับสินค้าที่ผลิตขึ้น

4. สาธารณรัฐที่สาม (ค.ศ.1963-1971)

เมื่อรัฐบาลพลเรือนของนายปัก จุงฮี ได้รับเลือกให้บริหารประเทศซึ่งเป็นการเข้าสู่ยุคสาธารณรัฐที่สาม การเมืองของเกาหลีใต้ก็ได้กลับเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอีกครั้ง แม้ว่า

ในครั้งนั้นบรรดาผู้บริหารประเทศจะประกอบไปด้วยขุนศึกแม่ทัพนายกองที่เพิ่งลาออกจากการเป็นทหารประจำการก็ตาม (และพวกเขาก็ยังคงมีสายสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับกองทัพมาก) ผู้นำประเทศได้ใช้การประชาสัมพันธ์ทุกประเภทเพื่อโน้มน้าวจิตใจให้คนทุกหมู่เหล่าเข้าร่วมในการพัฒนาประเทศด้วยการชี้ให้เห็นถึงเป้าหมายที่ชัดเจน และยึดถึงบทบาทของรัฐที่มีต่อการพัฒนาอย่างจริงจัง ดังนั้น ในวาระแรกและวาระที่สอง (ระหว่างปี ค.ศ.1963-1971) ของการเป็นประธานาธิบดีของปัก จุงฮี ประชาชนทั้งชาติไม่ว่าจะอาศัยอยู่ในเมืองหรือชนบทต่างให้การสนับสนุนโครงการพัฒนาของรัฐ เพราะเล็งเห็นว่าผู้นำคนนี้เป็นคนที่มีความเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว สามารถนำประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้

4.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาในทศวรรษที่ 60 นับตั้งแต่มีรัฐบาลรักษาการทหารเป็นต้นมา การพัฒนาประเทศอยู่ในแนวเดียวกันมาโดยตลอด นั่นคือ รัฐบาลได้ตั้งเป้าหมายให้ประเทศกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมตามทฤษฎีความทันสมัย (Modernization Theory) ทั้งนี้เพราะกลุ่มผู้นำประเทศเป็นบุคคลคนเดียวกัน ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ตลอดช่วงทศวรรษที่ 60 แห่งคริสต์ศักราช การพัฒนาได้ใช้ยุทธศาสตร์การผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมมากกว่าเกษตรกรรม และต้องการให้เกาหลีได้มีฐานะทางเศรษฐกิจเทียบเคียงกับประเทศอุตสาหกรรมแนวหน้าทั้งหลาย

การใช้อำนาจเผด็จการของทหารก่อให้เกิดผลต่อการกำหนดเป้าหมายและแนวทางในการพัฒนา กล่าวคือ เป้าหมายของการพัฒนามีเพียงเป้าหมายเดียว เพราะปราศจากผู้คัดค้านหรือวิพากษ์วิจารณ์เพื่อให้ทิศทางการพัฒนาเฉไปมา ดังนั้น การรวมอำนาจทางการเมืองไว้ทำให้ผู้มีอำนาจสามารถดำเนินงานการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้วยการใช้อำนาจบีบบังคับให้ทุกส่วนของสังคม ทั้งที่เป็นองค์กรของรัฐและเอกชนร่วมกันทำงานตามทิศทางที่กำหนดไว้ ผลก็คือทำให้ประเทศก้าวไปสู่จุดหมายได้สำเร็จภายในช่วงระยะเวลาอันสั้น

ประธานาธิบดีปัก จุงฮีได้ปรับใช้ทฤษฎีความทันสมัยซึ่งเป็นทฤษฎีการพัฒนากระแสหลักในทศวรรษที่ 60 และในยุคนี้เองที่การสหประชาชาติก็ได้ประกาศให้ทศวรรษนั้นเป็น “ทศวรรษแห่งการพัฒนา” เพื่อเรียกร้องให้ประเทศที่เกิดใหม่ทั้งหลายเร่งรัดพัฒนาประเทศของตนให้เจริญก้าวหน้า ผู้นำของเกาหลีได้จัดตั้งคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ (Economic Planning Board) ให้เป็นองค์กรส่วนกลางมีฐานะเท่าเทียมกับกระทรวงเพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กร

การวางแผนและมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมการดำเนินงานของกระทรวงต่าง ๆ ให้ดำเนินงานตามแผนที่วางไว้

แผนพัฒนาประเทศฉบับที่หนึ่ง (ปี ค.ศ.1962-1966) และฉบับที่สอง (ปี ค.ศ. 1967-1971) มีแนวทางหลักดังต่อไปนี้

- (1) ใช้ยุทธวิธีการพัฒนาการผลิตเพื่อการส่งออก
- (2) ส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก
- (3) ส่งเสริมให้ระดมทรัพยากรเพื่อการพัฒนาทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ
- (4) สนับสนุนให้มีการสะสมทุนภายในประเทศด้วยการเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก

เป็นร้อยละ 26.4

(5) ส่งเสริมให้มีการหาตลาดต่างประเทศเพื่อรองรับสินค้าที่ผลิตได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดของประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ตลาดสหรัฐอเมริกา ยุโรป และญี่ปุ่น

(6) รัฐเข้าแทรกแซงการผลิตและการตลาดแบบเข้ม (Excessive intervention) เช่น ยกเว้นภาษีสินค้าขาเข้าที่จะนำไปผลิตเพื่อส่งออก ห้ามนำสินค้าที่ผลิตได้ภายในประเทศเข้าเด็ดขาด ตั้งกำแพงภาษีสินค้าประเภทฟุ่มเฟือยสูงมาก และให้กู้ยืมเงินเพื่อการผลิตด้วยอัตราดอกเบี้ยต่ำสุด เป็นต้น

นอกจากนี้ รัฐบาลได้จัดตั้งองค์กรเพื่อศึกษาข้อมูลการตลาดและฝึกอบรมให้แก่พ่อค้าที่ทำการค้าระหว่างประเทศ รัฐให้ทุนอุดหนุนเพื่อพัฒนาคุณภาพของแรงงานและเทคโนโลยี และตั้งศูนย์ส่งออกเพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่ผู้ประกอบการทุกระดับ⁷

ผลของการเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างการผลิตอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างในทศวรรษที่ 50 กล่าวคือ ภาคเกษตรกรรมและประมงที่เคยเป็นแหล่งรวมของแรงงานและรายได้หลักของประเทศได้ลดความสำคัญลงไปในตอนช่วงปลายทศวรรษที่ 60 แห่งคริสต์ศักราช ดังจะเห็นได้ว่า การจ้างงานในภาคเกษตรกรรมได้ลดลงจากร้อยละ 63 มาเป็นร้อยละ 48 และรายได้ประชาชาติจากภาคเกษตรกรรมลดลงเหลือเพียงร้อยละ 27 ในปี ค.ศ.1970 ในขณะที่รายได้จากภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 27 มาเป็นร้อยละ 86 ในช่วงเวลาเดียวกัน ดังปรากฏในตารางที่ 3.3 ที่แสดงถึงประเภทสินค้าอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ในช่วงหลังแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่ง ได้แก่ ไยสังเคราะห์ ปุ๋ยเคมี ซีเมนต์ น้ำมันหล่อลื่น รถยนต์ และท่อ ส่วนสินค้าอุปโภคบริโภค

ก็สามารถส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น อนึ่ง ตลอดช่วงทศวรรษที่ 60 แห่งคริสต์ศักราชนี้ อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.5 ต่อปี การส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 39.1 ต่อปี โดยที่ในปี ค.ศ.1961 มูลค่าการส่งออกมีเพียง 550 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเพิ่มเป็น 10,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี ค.ศ.1971 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่สอง

ตารางที่ 2.3 กระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมระหว่างปี ค.ศ.1962-1976

	ค.ศ.1962-1966	ปี ค.ศ.1967-1976
ขั้นการพัฒนาตามแผน	ระยะต้นของอุตสาหกรรมผลิตสินค้าเพื่อส่งออก การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูป	ระยะที่สองของอุตสาหกรรมผลิตสินค้าเพื่อผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูปและสินค้าสำเร็จรูป
อุตสาหกรรมใหม่ที่สำคัญ	ไฮสปีดเคราห์ (เช่นในลอน) ปูนซีเมนต์ น้ำมันที่กลั่นแล้ว รถยนต์ ท่อ	ไฮสปีดเคราห์ชนิดต่าง ๆ เหล็กและเหล็กกล้า อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์ เครื่องจักร น้ำมัน เคมีภัณฑ์
การค้าระหว่างประเทศ	สินค้าประเภทอุปโภคบริโภค	สินค้าประเภทอุปโภคบริโภค
- สินค้าส่งออก		และสินค้าประเภททุน
- สินค้าเข้า	สินค้าประเภททุนและสินค้ากึ่งสำเร็จรูป	สินค้าประเภททุน

ที่มา : Kyong-Dong Kim, Man and Society in Korea's Economic Growth.

4.3 ความผันแปรทางการเมืองที่มีผลต่อการพัฒนาในช่วงตอนปลายทศวรรษที่ 60 แห่งคริสต์ศักราช เมื่อรัฐเป็นผู้นำในการพัฒนา กลไกของรัฐทุกประเภททั้งที่เป็นของทหารและพลเรือนก็ได้ตอบสนองและพยายามผลักดันให้นโยบายตลอดจนแผนงานต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ นั่นหมายความว่าได้มีการเพิ่มอำนาจให้แก่เนักการเมือง ทหารและข้าราชการระดับสูงที่ควบคุมกลไกของรัฐให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว และคนกลุ่มนี้ก็ได้ร่วมมือกับภาคเอกชนอย่างใกล้ชิดเพื่อเร่งรัดการขยายการผลิตและการจัดจำหน่ายในแ่งดังกล่าวได้ ทำให้ทหารและข้าราชการ (ข้าราชการ) กลายเป็นคนกลุ่มที่มีอำนาจทางการเมืองที่

สำคัญ เพราะเป็นกลุ่มวางแผนและตัดสินใจในการดำเนินงานการพัฒนาของประเทศ ตลอดจนควบคุมเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปตามทิศทางที่ผู้นำประเทศต้องการ

อำนาจทางการเมืองโดยทั่วไปมักจะผูกพันกับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยตรง ดังนั้น เมื่ออำนาจนี้ตกเป็นของทหารและข้าราชการระดับสูงเป็นเวลานาน จึงทำให้เกิดการผูกขาดและต้องการรักษาอำนาจนี้ไว้ตลอดเวลา ในกรณีของเกาหลีใต้ กลุ่มผู้มีอำนาจที่กล่าวข้างต้นมีความประสงค์เช่นเดียวกันที่จะรวบอำนาจนี้ไว้ต่อไป จุดแรกที่เกิดขึ้น ได้แก่ การเรียกร้องให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญขึ้นในปี ค.ศ.1969 เพื่อที่จะให้ประธานาธิบดีปึก จุงฮีสามารถลงสมัครรับเลือกตั้งได้เป็นวาระที่ 3 ซึ่งกำหนดจะให้มีการเลือกตั้งผู้นำประเทศในปี ค.ศ.1971

อย่างไรก็ตาม การรณรงค์เพื่อสร้างฐานทางการเมืองแก่นายปึก จุงฮีในตอนปลายทศวรรษที่ 60 นี้ ก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่นักการเมืองพรรคฝ่ายค้าน กลุ่มนักศึกษา นักบวช และประชาชนบางกลุ่ม คนเหล่านี้เริ่มเคลื่อนไหวเพราะเล็งเห็นว่า ระบบเผด็จการกำลังจะก่อตัวและบดบังการปกครองระบอบประชาธิปไตยดังเช่นยุคสาธารณรัฐที่หนึ่งอีกแล้ว แต่กลุ่มผู้มีอำนาจเหล่านี้กลับลุ่มหลงมัวเมาในยศฐาบรรดาศักดิ์ ไม่ฟังเสียงคัดค้านจากผู้ใด ขณะเดียวกันได้พยายามใช้มาตรการ 3 ประการเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับฝ่ายตน คือ

(1) พยายามโฆษณาถึงความสำเร็จในการพัฒนาที่ผ่านมา พร้อมทั้งชักชวนให้มวลชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาเพื่อให้ประเทศก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและไม่หยุดยั้ง ในขณะที่เดียวกันเมื่อเห็นว่าชาชนบทได้รับผลพวงจากการพัฒนาน้อยเกินไปก็เริ่มดำเนินการพัฒนาชนบทด้วยการประกันราคาพืชผล เช่น รัฐบาลออกซื้อข้าวฟ่างในราคาสูงกว่าราคาตลาดในปี ค.ศ.1969 ซึ่งเป็นการกระทำครั้งแรกนับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศขึ้น และเริ่มขบวนการพัฒนาชนบทเซมาอิล อุนดง ในปีถัดมา

(2) ใช้กองกำลังทหารและตำรวจจับกุมผู้ต่อต้านรัฐบาล มีการประกาศห้ามการเดินขบวนใด ๆ และห้ามสื่อมวลชนเสนอข่าวที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลรวมทั้งมีการประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในปี ค.ศ.1971 เป็นต้น ขณะเดียวกันรัฐบาลได้ใช้องค์การสืบราชการลับทำหน้าที่คอยสอดส่องดูแลความประพฤติของประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับฝ่ายรัฐบาลและเข้าจับกุมคนเหล่านั้นทันที

(3) รัฐบาลประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการขจัด “ผู้ไม่ประสงค์ดีต่อชาติบ้านเมือง” ด้วยข้อหาการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้ยังได้ใช้อำนาจสั่งปิดมหาวิทยาลัยและให้ทหารจับกุมนักศึกษาในปี ค.ศ.1969, 1971, 1972 และปี ค.ศ.1973 เป็นต้น

ด้วยการใช้มาตรการดังกล่าวข้างต้น ทำให้พรรครัฐบาลสามารถแก้ไขรัฐธรรมนูญได้ และในที่สุดนายปัก จุงฮีก็ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดีอีวาระหนึ่งในการเลือกตั้งปี ค.ศ.1971

กลุ่มที่มีบทบาททางการเมืองนอกจากกลุ่มข้าราชการและทหารแล้วยังมีส่วนหนึ่งได้แก่ นักธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าคนกลุ่มนี้เริ่มมีการสะสมทุนมาตั้งแต่สาธารณรัฐที่หนึ่ง ต่อมาเมื่อมีการยึดอำนาจจากรัฐบาล ดร.ซิงมัน รี สภาสูงสุดฯ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อไต่สวนนักธุรกิจชั้นนำว่าพวกเขาได้รับทรัพย์สินและความมั่งคั่งมาจากไหน การแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวขึ้นมาเป็นการแต่งตั้งตามนโยบายที่จะขจัดความไม่เป็นธรรมและการฉ้อราษฎร์บังหลวงให้หมดสิ้นไป อย่างไรก็ตาม ทางการไม่สามารถจับผิดนักธุรกิจเหล่านี้ได้ เพราะนักธุรกิจต่างเป็นแรงสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้น รัฐบาลทหารรักษาการจำเป็นต้องอาศัยนักธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ให้เร่งสร้างอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว อนึ่ง ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ.1963 และการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาครั้งนั้น เงินช่วยเหลือต่อพรรคการเมืองของนายปัก จุงฮี ได้มาจากกลุ่มนักธุรกิจอุตสาหกรรมนี้เอง ด้วยเหตุนี้ การประนีประนอมระหว่างนักธุรกิจกับคณะปฏิวัติจึงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

กลุ่มนักธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น ซัมซุง (Samsung) ฮุนได (Hyundai) เดวู (Daewoo) ลักกี (Lakhee) และซันเกียง (Sangyong) ได้ใช้ทุนที่ทำการสะสมมาตั้งแต่ต้น ลงทุนกิจการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ช่วงการพัฒนาในทศวรรษที่ 60 ในขณะที่รัฐบาลได้ให้สิทธิพิเศษมากมายตามโครงการขยายฐานเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ทำให้กลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้มีกำไรมหาศาลและครอบครองอำนาจทางเศรษฐกิจทั่วประเทศ กล่าวคือ บริษัทขนาดใหญ่ 50 บริษัทได้ขยายงานด้านธุรกิจอุตสาหกรรมมากกว่า 400 ประเภท (บริษัทย่อย) และมีเครือข่ายการค้าไปยังต่างประเทศในทุกทวีปของโลก จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักธุรกิจขนาดใหญ่เหล่านี้

ได้รับประโยชน์โดยตรงจากแผนการเร่งรัดพัฒนาประเทศของรัฐบาล ดังนั้น พวกเขาจึงได้ช่วยสนับสนุนแก่พรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยและได้ช่วยผลักดันให้นายปึก จุงฮี ดำรงอยู่ในอำนาจต่อไปเรื่อย ๆ

กลุ่มที่มีอิทธิพลทางการเมืองนอกจากที่กล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีกลุ่มที่มีอิทธิพลทางการเมืองอีกกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ นักธุรกิจต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักธุรกิจชาวสหรัฐฯ และญี่ปุ่น ในกรณีของสหรัฐอเมริกา นั่นคือได้ว่า ได้ช่วยเหลืออุ้มชูทุกทางดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้น จากการช่วยเหลือดังกล่าวทำให้บริษัทของสหรัฐฯ เข้ามาลงทุนตั้งอุตสาหกรรมร่วมหุ้นกับนักธุรกิจชาวเกาหลีมากมาย

อย่างไรก็ตาม ในทศวรรษที่ 60 จำนวนเงินช่วยเหลือจากสหรัฐฯ ได้ลดลงเป็นลำดับกรณีของญี่ปุ่นในปี ค.ศ.1965 รัฐบาลได้เซ็นสนธิสัญญากับประเทศญี่ปุ่นเพื่อรื้อฟื้นความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการขึ้นเป็นครั้งแรก และเริ่มกู้เงินจากญี่ปุ่นและเชิญนักธุรกิจชาวอาทิตย์อุทัยเข้ามาลงทุนในเกาหลี จนถึงปี ค.ศ.1973 แหล่งเงินที่มาจากต่างประเทศแหล่งใหญ่ที่สุดที่เข้าไปในเกาหลีได้มาจากประเทศญี่ปุ่น ดังจะเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 2.4 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2.4 เปอร์เซนต์แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศที่เข้าสู่ประเทศเกาหลีใต้นับจนถึงปี ค.ศ. 1973

	สหรัฐฯ	ญี่ปุ่น	อื่น ๆ	รวม
จำนวนเงินทุนเข้าประเทศทั้งสิ้น	40	32	28	100.00
เงินกู้ของรัฐบาล	61	21	18	100.00
เงินกู้ของภาคเอกชน	31	26	43	100.00
การลงทุนโดยตรง	27	67	6	100.00

ที่มา : Sang Chul Kuh. *Korean Studies*. 2 (1978), p.74.

จากเงินลงทุนจำนวนมหาศาลที่หลั่งไหลเข้ามาในเกาหลี ทำให้นักธุรกิจชาวต่างประเทศมีบทบาททางการเมืองในประเทศนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อกระบวนการตัดสินใจในการดำเนินงานการพัฒนาทางอุตสาหกรรมและการค้าและพวกเขาได้พยายามสร้าง

ความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับนักการเมืองของรัฐบาลปัก จุงฮีเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของฝ่ายตน

5. กำเนิดสาธารณรัฐที่ดี

เมื่อพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาลได้ร่างกฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ โดยยอมให้ประธานาธิบดีสามารถดำรงตำแหน่งเป็นวาระที่สามในเดือนกันยายน ปี ค.ศ.1969 สมาชิกพรรคฝ่ายค้านจึงทำการประท้วงด้วยการไม่ยอมเข้าร่วมพิจารณากฎหมายฉบับนี้ ผลคือทำให้รัฐสภายอมรับร่างกฎหมายไปได้โดยง่าย ต่อมาในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน รัฐบาลได้นำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ลงประชามติเพื่อให้ประชาชนรับรองซึ่งก็ผ่านการยอมรับในเวลาต่อมา ในที่สุด นายปัก จุงฮีได้รับเลือกให้เป็นผู้นำประเทศในการเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีครั้งที่ 7 ที่ได้จัดให้มีขึ้นในเดือนเมษายน ปี ค.ศ.1971 แต่ในครั้งนี่เขาได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนเพียงร้อยละ 51

คู่แข่งชั้นของประธานาธิบดีปัก จุงฮี คือ นายคิม เดจุง ผู้ซึ่งเป็นผู้นำพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญคือ พรรคประชาธิปไตยใหม่ (New Democratic Party) และได้รับคะแนนเสียงน้อยกว่าประธานาธิบดีปัก จุงฮีในการเลือกตั้งเมื่อเดือนเมษายน ปี ค.ศ.1971 นี้เพียงเล็กน้อย ได้กล่าวหารัฐบาลว่า ทำการโกงการเลือกตั้งและใช้อำนาจมืดเพื่อผูกขาดตำแหน่งผู้นำประเทศไว้แต่เพียงผู้เดียว นายคิมได้รณรงค์ต่อต้านด้วยคำกล่าวที่ว่า

“เผด็จการกดขี่ข่มเหงประชาชนมิให้มีสิทธิเสรีภาพในการแสดงออก และนอกราชภัวร์บังหลวง”

รวมทั้งกล่าวหาว่ารัฐบาลโดยการนำของนายปัก จุงฮี ตกอยู่ภายใต้การบงการของสหรัฐอเมริกา การต่อต้านรัฐบาลได้แพร่ระบาดไปยังหมื่นนักศึกษา ปัญญาชนและนักบวชทั่วประเทศ ดังนั้น จึงเกิดมีการเดินขบวนเพื่อขับไล่รัฐบาลตามเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศ แต่สิ่งที่กลุ่มฝ่ายค้านได้รับก็คือแก๊สน้ำตา ถูกจับกุม และถูกทรมานในขณะที่ถูกจองจำด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา

เมื่อเหตุการณ์จะลุกลามไปใหญ่ รัฐบาลจึงประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในปี ค.ศ.1972 และได้สั่งยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับที่เพิ่งใช้นี้เสีย จากนั้นก็ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ขึ้นชื่อยูชิน (Yushin) และได้ประกาศใช้ตอนปลายเดือนธันวาคมปีเดียวกัน รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ การให้ตำแหน่งที่คน ๆ เดียวสามารถครองอำนาจได้ตลอดกาล แม้ว่าจะสมัครรับเลือกตั้งหรือเคยเป็นประธานาธิบดีมาแล้วก็ได้ อนึ่ง มีการแก้ไขให้ประธานาธิบดีใช้อำนาจอย่างกว้างขวาง เช่น มาตราที่ 53 กำหนดไว้ว่า

“ในภาวะใดที่ประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่า เป็นภาวะคับขันแล้ว ประธานาธิบดีมีอำนาจอันสมบูรณ์ที่จะประกาศใช้มาตรการฉุกเฉินเพื่อแทรกแซงกิจการทั้งหมดภายในรัฐได้ ทั้งในด้านการป้องกันประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กิจการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงภายใน เศรษฐกิจและการคลังของประเทศ ตลอดจนการมีอำนาจเหนือศาลยุติธรรม”

ส่วนมาตราที่ 34 มีสาระสำคัญว่า

“ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะออกคำสั่งระดมกำลังตำรวจและทหารทุกเหล่าทัพเข้ามารักษาระเบียบของสังคมและความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ในเวลาใดก็ได้แล้วแต่ดุลยพินิจของประธานาธิบดี ควบคู่กับการประกาศกฎอัยการศึกได้ตามความเหมาะสม”⁸

รัฐธรรมนูญฉบับยูชินได้กำหนดตำแหน่งประธานาธิบดีโดยจะเลือกมาจากการลงคะแนนเสียงของสมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดี ซึ่งสมาชิกของคณะกรรมการฯ จะได้รับเลือกจากประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ทั่วประเทศ จากนั้นก็ให้คัดเลือกประธานาธิบดีโดยวิธีลงคะแนนลับ หากผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าแข่งขันได้รับคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ผู้นั้นก็จะได้รับเลือกเป็นผู้นำประเทศ⁹

เมื่อรัฐบาลได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในเดือนธันวาคมปี ค.ศ.1972 จำนวนสมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีมีจำนวน 2,395 คน และได้เลือกนายปึก

จุงฮีเป็นประธานาธิบดีต่อไปอีกวาระหนึ่งเป็นเวลา 6 ปีอันเป็นการเริ่มต้นสาธารณรัฐที่ 4 นับตั้งแต่นั้นมา

5.1 เหตุการณ์ทางการเมืองในยุคสาธารณรัฐที่สี่ (ค.ศ.1972-1979) การประกาศภาวะฉุกเฉินและยุบรัฐสภาในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.1972 และประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับยูนีก่อนให้เกิดความไม่พอใจแก่พรรคการเมืองฝ่ายค้าน รวมทั้งกลุ่มผู้แสวงหาความชอบธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ประเทศเกาหลีใต้ในยุคนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นยุคเผด็จการประชาธิปไตยอีกครั้งหนึ่งเฉกเช่นสมัยประธานาธิบดีซิงมัน รี ในทศวรรษที่ 50 แห่งคริสต์ศักราชที่สิทธิเสรีภาพของประชาชนในทางการเมืองถูกรีดรอนไปเพราะอำนาจของรัฐถูกรองรับด้วยกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียว พวกเขาได้ใช้อำนาจของรัฐกดขี่ข่มเหงผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับฝ่ายรัฐบาลด้วยการจับกุมและลงโทษอย่างรุนแรง ส่วนเสรีภาพในการแสดงออกถูกจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้มงวดในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่ห้ามตีพิมพ์ข้อความใด ๆ ที่โจมตีหรือเสียดสีรัฐบาล

ในวันที่ 5 พฤศจิกายน ปี ค.ศ.1973 ตำรวจได้จับกลุ่มผู้นำศาสนา อาจารย์มหาวิทยาลัย นักหนังสือพิมพ์ และนักเขียนที่มีชื่อเสียงภายหลังจากที่พวกเขาได้อ่านแถลงการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ของประเทศในขณะนั้นให้สาธารณชนฟัง เนื้อหาของแถลงการณ์มีว่า

“...รัฐบาลปกครองประเทศในระบบเผด็จการ สร้างความหวาดกลัวและข่มขู่จิตสำนึก รวมทั้งกดขี่วิถีการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชน กฎแห่งความถูกต้องของสังคมได้ถูกทำลายโดยอำนาจมืด สถานการณ์ทั่วไปเต็มไปด้วยความสยองขวัญและหวาดหวั่นของการเมืองในระบบซีไอเอชนชั้นนำใช้อำนาจหน้าที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ตลอดจนช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนห่างกันมากมาย...”¹⁰

อิสรภาพในการแสดงออกถูกจำกัดลงไปมาก มีรายงานข่าวว่าเมื่อประธานาธิบดีขึ้นครองอำนาจใหม่ ๆ มหาวิทยาลัยถูกจำกัดสิทธิมิให้มีการเดินขบวน มีการจับกุมนักศึกษาที่มีความเห็นแตกต่างจากของรัฐบาลตลอดเวลา มีการทรมานเพื่อให้นักศึกษาสารภาพผิด และรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ได้สั่งให้มหาวิทยาลัยทุกแห่งตรวจสอบประวัติของผู้ที่สมัคร

ก่อนรับเข้าเรียน¹¹ ส่วนนักการเมืองฝ่ายค้านบางคนก็ถูกจับและจำคุกโดยปราศจากการไต่สวน บางรายก็ถูกสังหารอย่างทารุณ ยังผลให้นักการเมืองฝ่ายค้านบางคนต้องหนีไปลี้ภัยอยู่ในต่างประเทศ เช่น นายคิม เจจุง ได้หนีไปอยู่ญี่ปุ่น แต่ก็ถูกองค์การสืบราชการลับพาดหัวกลับมาลงโทษที่เกาหลีใต้ในปี ค.ศ. 1973 ทำให้เกิดความบาดหมางกันขึ้นระหว่างประเทศ

ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ.1978 พรรคฝ่ายค้าน 3 พรรคได้ร่วมกันเสนอนิติให้ยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับยูจินเพื่อให้เกิดมีสิทธิมนุษยชนขึ้นอย่างสมบูรณ์ และนักศึกษาต่างร่วมเดินขบวนประท้วงอย่างต่อเนื่อง จากนั้นสถานการณ์ทางการเมืองของประเทศก็มีแต่ความระส่ำระสาย ฝ่ายต่อต้านได้รวมตัวกันคัดค้านแต่ก็ถูกจับกุมมากมาย ต่อมาได้มีการเรียกร้องให้ปลดปล่อยนักโทษการเมืองที่ถูกจับไปโดยแรงผลักดันของนายจิมมี คาร์เตอร์ ผู้นำประเทศสหรัฐอเมริกาสมัยนั้น การปลดปล่อยนักโทษจึงเกิดขึ้นเป็นบางส่วน กล่าวคือ ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1979 ประธานาธิบดีปัก จุงฮี ได้สั่งปล่อยนักโทษการเมืองจำนวน 1,004 คน และลดโทษให้แก่ักโทษอีก 2,870 คน เป็นต้น จนกระทั่งวันที่ 16 ตุลาคม ปี ค.ศ.1979 ผู้อำนวยการสืบราชการลับของเกาหลีใต้ก็ได้สังหารผู้นำประเทศผู้ซึ่งเป็นเจ้านายของตนเอง

5.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาในทศวรรษที่ 70 แห่งคริสต์ศักราช ความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจในทศวรรษที่ 60 ได้เพิ่มพลังผลักดันให้คณะผู้บริหารประเทศคิดหาหนทางต่อไปเพื่อให้ประเทศก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง การก้าวกระโดดใหม่ในยุคนี้ ได้แก่ความพยายามในการเปลี่ยนโครงสร้างอุตสาหกรรมจากการใช้แรงงานมาก (labor intensive industries) มาเป็นอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนจำนวนมหาศาลและเทคโนโลยีระดับสูง ตลอดจนมีการปรับใช้ยุทธวิธีการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นอีกครั้ง อนึ่ง ได้มีการรณรงค์เพื่อการพัฒนาชนบทโดยรัฐเข้าไปแทรกแซงแบบเข้ม เพื่อให้การพัฒนาชนบทได้รับผลสัมฤทธิ์โดยเร็ว นอกจากนี้รัฐบาลได้ระดมทุนและเทคโนโลยีจากต่างประเทศมาเป็นตัวเร่งให้การพัฒนาบรรลุเป้าหมายโดยเร็ว

แม้ว่า ความปั่นป่วนวุ่นวายทางการเมืองภายในและแรงกดดันจากภาวะเศรษฐกิจ

ของโลกจะมีมากมายเพียงใดก็ตาม เจตนาารมณ์ทางการเมืองของผู้นำข้าราชการ-นักธุรกิจที่จะให้ประเทศเจริญก้าวหน้ายังมีอยู่อย่างเดิม หรืออาจมีเพิ่มมากขึ้นด้วยซ้ำ ดังนั้น เราจึงควรศึกษาในรายละเอียดดังนี้

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 (ปี ค.ศ.1972-1976) ได้ตั้งเป้าหมายการพัฒนาไว้ดังนี้ (1) ขยายอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ (2) สนับสนุนการพัฒนาส่วนภูมิภาค และ (3) ปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิตของชาวชนบท ส่วนสาระสำคัญของแผน คือ ปรับปรุงรูปแบบของการพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางให้ก้าวไปสู่เป้าหมายที่สำคัญในระดับมหภาค รูปแบบของการพัฒนานี้มุ่ง (1) วิเคราะห์เพื่อให้เกิดการสะสมทุนภายในให้มีเพิ่มมากขึ้น (2) ส่งเสริมการส่งออก (3) ให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าพอสมควร (4) กำกับถึงข้อจำกัดเกี่ยวกับแหล่งเงินลงทุนและดุลการชำระเงิน (5) เพิ่มประสิทธิภาพในการประสานงานและผลการปฏิบัติของการวางแผนรวมทั้งการดำเนินงานเพื่อการพัฒนา โดยยึดถึงความยืดหยุ่นของกระบวนการวางแผนให้เหมาะสมกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงและ (6) พัฒนาระบบติดตามผลของการลงทุนให้มีความรัดกุมยิ่งขึ้นเพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดและช่วยให้เกิดความต่อเนื่องระหว่างนโยบาย แผนงาน และการดำเนินงาน ส่วนการพัฒนาชนบทนั้น แม้ว่าจะเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี ค.ศ.1970 แล้วก็ตาม แต่ในช่วงแรก ๆ นั้นเป็นการลองผิดลองถูก¹² จึงมิได้ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาฉบับที่ 3

แผนพัฒนาฉบับที่ 4 (ปี ค.ศ.1977-1981) มีเป้าหมาย ดังนี้ (1) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้เกิดการพัฒนาด้วยการพึ่งตัวเองมากยิ่งขึ้น และยึดถึงความเจริญเติบโตที่เท่าเทียมกันในทุกส่วนของเศรษฐกิจและสังคม (2) เน้นการพัฒนาชนบทโดยสร้างขบวนการพัฒนาหมู่บ้านใหม่ (Saemuei Undong) ขึ้น (3) ปรับปรุงการกระจายรายได้ และ (4) เร่งส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก เช่น การผลิตเครื่องจักร อิเล็กทรอนิกส์ และการต่อเรือเพื่อให้เจริญรุดหน้าเท่าเทียมกับการอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในการวางแผนฉบับนี้ได้เปิดโอกาสให้กลุ่มต่าง ๆ มีส่วนร่วมในการวางแผน กล่าวคือ ได้จัดตั้งอนุกรรมการเพื่อทำหน้าที่ในการวางแผนจำนวนถึง 22 กลุ่ม ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้เชิญสถาบันและเอกชนเข้ามาร่วมเพื่อร่างแผนในสาขาต่าง ๆ ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของ

แผนพัฒนาให้มากขึ้น โดยได้นำเอาประสบการณ์และวิธีการวางแผนของประเทศที่พัฒนาแล้วมาใช้ในการวางแผนทุกสาขาด้วยการจ้างผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศมาร่วมงานด้วย นอกจากนี้ ในแผนพัฒนาฉบับที่สี่ยังได้นำระบบการทบทวนแผนซึ่งเริ่มใช้เป็นที่แรกในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 3 และนำมาปรับใช้อย่างเป็นทางการในแผนพัฒนาฉบับที่ 4 เพื่อช่วยให้สามารถทบทวนและประสานงานของแผนที่กำลังใช้ต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและขั้นตอนต่าง ๆ ของการดำเนินงาน

6. รัฐบาลรักษาการ (ค.ศ.1979-1981)

คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีได้เลือกนาย ฉ่อย คิวฮา เป็นผู้นำประเทศในวันที่ 6 ธันวาคม ปี ค.ศ.1979 จากนั้นก็มีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี โดยมีนายจิน ฮีเยนฮวาก เป็นนายกรัฐมนตรีทำหน้าที่บริหารประเทศชั่วคราว ประธานาธิบดีคนใหม่ประกาศว่าจะให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นโดยเร็วโดยตัวเองจะไม่ลงสมัครเข้ารับการเลือกตั้งด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการครหาและความเคลือบแคลงใจของประชาชนเกี่ยวกับการผูกติดกับอำนาจของเขา

ผู้อำนวยการสืบราชการลับ นายคิม แซกิวมีมือสังหารนายปัก จุงฮี และพรรคพวกได้ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต ส่วนพรรคการเมืองของอดีตประธานาธิบดีนั้นได้เลือกนายคิม จองพิลเป็นหัวหน้าพรรคคนต่อมา อนึ่ง ได้มีการประกาศกฎอัยการศึกและยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับยูจินในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ.1979 เพื่อร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ในกาลนี้ นักโทษการเมืองจำนวน 1,064 คน ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ

อย่างไรก็ตาม ความสับสนวุ่นวายทางการเมืองได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะทุกฝ่ายต่างใช้สิทธิเสรีภาพของตนเองอย่างไม่มีขอบเขต สื่อมวลชนต่างเสนอข่าวตามอำเภอใจ ในขณะที่การเดินขบวนเพื่อเรียกร้องสิ่งที่ต้องการมีขึ้นตลอดเวลา นอกจากนี้ มีการแตกแยกอย่างรุนแรงภายในกองทัพ ทำให้ทหารแบ่งออกเป็นฝ่าย ๆ เพื่อรือหาจังหวะที่แย่งชิงอำนาจทางการเมือง ดังนั้น ในวันที่ 16 สิงหาคม ปี ค.ศ.1979 นายพลชุน ดุฮวาน จึงทำการยึดอำนาจในกองทัพและทำให้เขากลายเป็นบุคคลสำคัญของประเทศ

ความวุ่นวายทางการเมืองยังคงดำเนินอยู่ต่อไปโดยที่ผู้นำพรรคฝ่ายค้านคนสำคัญ คือ นายคิม เฉง นายคิม ชังแซม และนายคิม จองพิล ได้ประกาศให้มีการใช้รัฐธรรมนูญและให้มีการเลือกตั้งโดยเร็ว รวมทั้งเรียกร้องให้ปลดปล่อยนักโทษการเมืองที่เหลือทั้งหมด แต่เมื่อการเรียกร้องไม่เป็นผลในทันที นักการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มนักศึกษาก็แสดงความไม่พอใจและได้เดินขบวนกันทั่วประเทศในระหว่างเดือนเมษายน-พฤษภาคม ปี ค.ศ.1980 ต่อมาเมื่อมีการแต่งตั้งนายพลชุน คูฮวาน เป็นผู้อำนวยการองค์การสืบราชการลับ นักศึกษานับแสนได้ออกเดินขบวนเรียกร้องให้เขาลาออกและให้ยกเลิกกฎอัยการศึก การเดินขบวนครั้งนี้ได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้น ทหารจึงขยายการประกาศกฎอัยการศึกไปทั่วประเทศในวันที่ 17 พฤษภาคม และมีการไต่สวนผู้นำทางการเมืองคนสำคัญหลายคน ในเวลาต่อมามหาวิทยาลัยถูกสั่งปิดรัฐสภาถูกยุบเลิก และห้ามการแสดงกิจกรรมทางการเมืองใด ๆ แต่นักศึกษาในเมืองกวางจูไม่เชื่อฟังและได้นำการเดินขบวนประท้วงการกระทำของทหาร รวมทั้งเรียกร้องให้ยกเลิกกฎอัยการศึก ต่อมาการเดินขบวนได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและนักศึกษาถูกยิงตาย ทำให้คนทั้งเมืองเข้าร่วมประท้วง นายพลชุน คูฮวานจึงสั่งให้ทหารบดขยี้ ทำให้มีผู้ล้มตายนับพันคน เหตุการณ์ครั้งนี้ได้สร้างความสลดใจไปทั่วประเทศและทั่วโลก

เมื่อสถานการณ์ที่เมืองกวางจูสงบลง ทหารได้สั่งลงโทษนายคิม เฉงว่าเป็นผู้ปลุกปั่นยุยงให้เกิดความวุ่นวายในเมืองกวางจูซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาด้วยการประหารชีวิต แต่ทางการสหรัฐฯ ได้ร้องขอชีวิตไว้ รัฐบาลจึงสั่งจำคุกและห้ามร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็นเวลา 20 ปี

นายพลชุน คูฮวาน ได้ตั้งองค์การรักษาความปลอดภัยภายในขึ้นและได้ใช้อำนาจแต่ผู้เดียวในการแก้ปัญหามหาการเมือง ทำให้เหตุการณ์ต่าง ๆ สงบเรียบร้อยลง แต่การต่อต้านรัฐบาลก็ยังคงมีอยู่ในใจของประชาชนทั่วไป มีหน้าซ้ำปัญหาทางเศรษฐกิจได้เกิดขึ้น ทำให้อัตราการว่างงานและภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ในวันที่ 16 สิงหาคม ปี ค.ศ.1980 ประธานาธิบดีฉ็อน กิวฮาได้ประกาศลาออกจากตำแหน่งผู้นำประเทศ คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีจึงได้เลือกนายพลชุน คูฮวานเป็นประธานาธิบดีคนต่อไปในวันที่ 27 สิงหาคม และในกลางเดือนกันยายนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ถูกสั่งปิดตั้งตั้งแต่เดือนพฤษภาคมก็เริ่มเปิดสอนเป็นปกติ

รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ได้ร่างขึ้นเสร็จในวันที่ 30 กันยายน ปี ค.ศ.1980 และได้ให้ประชาชนลงประชามติในวันที่ 22 ตุลาคม จากนั้นประธานาธิบดีซุน ดูฮวานก็ให้มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อเลือกตั้งรัฐบาลใหม่ต่อไป

กล่าวโดยสรุป นับตั้งแต่ นายพลปัก จุงฮีได้ทำการยึดอำนาจและปกครองประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเมื่อปี ค.ศ. 1961 จนถึงปี ค.ศ. 1979 ที่เขาถูกสังหารนั้น นายพลกระดุกเหล็กผู้นี้ได้รวบอำนาจการเมืองการปกครองไว้ในมือ จากนั้นได้ใช้อำนาจของรัฐผลักดันให้ประเทศเร่งรัดพัฒนาขึ้นเพื่อให้สังคมเกาหลีกลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมให้จงได้ ปัก จุงฮีได้กระทำการพัฒนาด้วยวิธีการผลักดัน 2 ด้าน ในด้านหนึ่งได้ผลักดันให้รัฐเป็นองค์กรนำในการพัฒนา และในอีกด้านหนึ่งคือผลักดันให้ประชาชนฮึดสู้ด้วยการให้แรงจูงใจทุกรูปแบบตามคติพจน์ที่ว่า “เราทำได้” เพื่อชีวิตที่สดใสในอนาคต เมื่อรัฐนำ-ราษฎรหนุนอย่างต่อเนื่องและจริงจังทำให้สภาพเศรษฐกิจของเกาหลีใต้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกัน ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนก็เริ่มดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เชิงอรรถบทที่ 2

1. Lee Hahn-Been, "Korean Development from the Socio-Cultural Perspective," A paper presented at the Korea Development Institute, International Forum on Trade and Development Policies, Seoul, June 11-20, 1985, pp. 9-12.
2. Sang-Chul Suh, "Foreign Capital and Development Strategy in Korea," *Korean Studies*. 2 (1978), p.73.
3. Hyung-Yoon Byun, Soon Chough and Ki-jun Jeong, "Korea," *The Economic Development of East and Southeast Asia*. edited by Shinichi Ichimura Honolulu: University of Hawaii Press, 1972, pp. 367-368.
4. คำรงค์ ฐานดี, *รัฐกับการพัฒนา: ทฤษฎีและประสบการณ์ของประเทศในเอเชีย*. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530 หน้า 88.
5. Kyong-Dong Kim, "Political Factors in the Formation of the Entrepreneurial Elites in Korea," in his *Man and Society in Korea's Economic Growth*. Seoul: Seoul National University Press, 1979, pp.68-70.
6. Kim Kihwan, *The Korean Economy: Past Performance, Current Reform and Future Prospects*. Seoul: Korea Development Institute, 1985, pp. 6-7.
7. คำรงค์ ฐานดี, *เกาหลีใต้: บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ*. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชีย ตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2530.
8. ภูวคณ ทรวงประเสริฐ, *ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง , 2530 หน้า 195-196.
9. รายละเอียดเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญฉบับยูจินมีอยู่ใน รสริน ชำรงวิทย์, "การเมืองการปกครอง ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีและสาธารณรัฐเกาหลี" *การเมืองการปกครองของประเทศในเอเชีย*. หน่วยที่ 3 สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช, 2529. หน้า 197-206.

10. Bernard Wideman, "A Cry for Justice," *Far Eastern Economic Review*. (19 November 1973), p. 17.
11. "Torture Allegations Guarantee Dissent," *Far Eastern Economic Review*. (21 March 1975) p.23.
12. คำรงค์ ฐานดี, "การพัฒนาชนบทของประเทศเกาหลีใต้." *เอเชียปริทัศน์*. 7:3 (กันยายน-ธันวาคม 2529) หน้า 22-37.